

DANIEL O'MALLEY

NUME DE COD:
TURA

DOSARELE CHECQUY, VOLUMUL I

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRA FUSOI

1

Dragă Tu,

Trupul pe care-l porți a fost cândva al meu. Cicatricea de pe interiorul coapsei stânga se află acolo pentru că, atunci când aveam nouă ani, am căzut dintr-un copac și mi-am străpuns piciorul. Plomba de la măseaua din stânga sus e rezultatul amânării vizitei la dentist timp de patru ani. Dar probabil că ție nu-ți pasă prea mult de trecutul acestui trup. La urma urmelor, îți scriu această scrisoare ca s-o citești în viitor. Probabil că te întrebi de ce ar face cineva așa ceva. Răspunsul e și simplu, și complicat. Răspunsul simplu e că știam că va fi necesar.

Răspunsul complicat s-ar putea să dureze ceva mai mult timp.

Știi numele trupului în care te afli? Este Myfanwy. Myfanwy Alice Thomas. Aș spune că ăsta-i numele meu, dar acum tu ai trupul, așa că bănuiesc că o să folosești și numele. Lumea are obiceiul să-i pocească pronunția, dar mi-ar plăcea să știi măcar cum să-l spui. Nu susțin pronunția galeză tradițională, așa că pentru mine w este mut, iar f este accentuat. Așadar, mif-an-i. Simplu. De fapt, dacă stau să mă gândesc, rimează cu Tiffany.

Înainte să-ți înșir povestea, trebuie să fii conștientă de câteva lucruri. În primul rând, ai o alergie gravă la

înțepăturile de albină. Dacă te înțepă și nu iei măsuri imediat, o să mori. Țin pe-aproape chestiile alea ca niște stilouri-injectoare-cu-epinefrină, așa că găsește unul dintre ele înainte să ai nevoie. Trebuie să fie unul în geantă, unul în torpedoul mașinii și câte unul în cam toate sacourile care sunt acum ale tale. Dacă te înțepă vreo albină, scoate capacul chestiei ăleia, înfige-l în coapsă și apasă. Ar trebui să fii în regulă. Vreau să spun că o să te simți ca naiba, dar n-o să mori.

În afară de asta, n-ai restricții alimentare și nici alte alergii, și ești în formă destul de bună. În familie există o tradiție de cancer de colon, așa că trebuie să faci controale regulate, dar încă n-a apărut nimic. A, și nu ții deloc la băutură. Dar probabil că nu e cazul să afli asta încă. Sunt lucruri mai importante care să te îngrijoreze.

Din fericire, o să ai portofelul meu și, împreună cu el, toate cardurile alea mici de plastic, care sunt vitale pentru supraviețuirea în lumea electronică de azi. Permisul de conducere, cardurile de credit, cardul de sănătate, cardul de bibliotecă, toate îi aparțin lui Myfanwy Thomas. Mai puțin trei dintre ele. Iar acestea trei sunt, pentru moment, cele mai importante. O să găsești acolo un card de debit, un card de credit și un permis de conducere pe numele Anne Ryan, un nume care n-o să aibă nicio legătură cu tine. Numărul personal de identificare pentru toate acestea este 230500. Asta-i data mea de naștere, urmata de vârsta ta. Ești nou-născută! Ți-aș sugera să retragi imediat niște bani din contul lui Anne Ryan, să te duci la un hotel și să te cazezi sub numele ei.

Probabil că ești deja conștientă de această etapă următoare, pentru că, dacă citești scrisoarea asta, înseamnă că ai supraviețuit câtorva amenințări imediate, dar ești în

pericol. Doar pentru că tu nu ești eu nu înseamnă că ești în siguranță. Împreună cu trupul ăsta, ai moștenit și anume probleme și responsabilități. Du-te și găsește-ți un loc sigur și apoi deschide a doua scrisoare.

*A ta,
Eu*

Sătatea tremurând în ploaie, privind cum dispar sub potop scuvintele din scrisoare. Din păr i se scurgea apă, buzele aveau gust sărat și o dureau toate. Sub lumina palidă a unui felinar aflat în apropiere, scotocise prin buzunarele gecii, căutând vreun indiciu despre cine era, unde se afla și ce se petrecea. În buzunarul interior găsisese două scrisori. Primul plic era adresat, simplu, *Ție*. Al doilea avea doar cifra 2 scrisă pe el.

Scutură supărată din cap și ridică privirea spre furtună, uitându-se la fulgerul ramificat de pe cer. Bâjbâi în alt buzunar, iar degetele i se strânseseră pe o formă voluminoasă. O scoase și văzu o cutie de carton lungă și îngustă care se îmbiba cu apă și se deforma. Pe o etichetă de farmacie era o denumire chimică lungă și numele Myfanwy Thomas. Strânse degetele și simți plasticul dur al stiloului cu epinefrină, apoi puse cutia la loc în buzunar.

Deci sunt Myfanwy Thomas, își zise ea cu amărăciune. N-am parte nici măcar de luxul de a nu ști cum mă cheamă. N-am ocazia să încep o viață nouă. Oricine o fi fost Myfanwy Thomas, a reușit să mă bage într-o groază de belele. Își trase nasul și și-l șterse cu mâneca. Se uită împrejur. Un fel de parc. În jurul luminișului, sălciile își plecau crengile lungi, iar ea stătea într-un loc care fusese o pajiște, dar devenea rapid o groapă plină de noroi. Luă o hotărâre, își trase picioarele din clisă și păși cu grijă peste cercul de cadavre împrăștiate în jurul ei. Erau toate nemișcate și toate purtau mănuși de latex.

Când ajunse la ieșirea din parc, își strângea brațele în jurul corpului și era udă learcă. Aducându-și aminte avertismen-tul din scrisoare, fusese prudentă, cercetând împrejurimile în căutarea vreunui atacator ascuns printre copaci. Deasupra ei bubui un tunet, iar ea tresări. Cărarea o scosese din parc, iar acum se holba la peisajul din fața ei. În mod clar, parcul era în mijlocul unui soi de zonă rezidențială — înainte se afla un șir de case în stil victorian. Fără îndoială, erau drăguțe, se gândi ea mohorâtă, dar nu era în dispoziția necesară ca să le aprecie-ze așa cum meritau. La niciuna dintre ferestre nu se vedeau lu-mini și începuse să bată un vânt rece. Totuși, miji ochii spre ca-pătul drumului și distinse o strălucire puternică în depărtare, care promitea vreun fel de complex de afaceri. Oftând, porni în direcția aceea, vârandu-și mâinile la subraț ca să le opreas-că din tremurat.

După o vizită la un bancomat și un apel făcut dintr-o cabi-nă telefonică destul de degradată, stătea pe bancheta din spate a unui taxi, fiind transportată spre un hotel de cinci stele. Se uită în urmă în câteva rânduri, verificând dacă o urmăresc alte mașini, și o dată îi ceru șoferului să întoarcă în drum de două ori. Nu se petrecu nimic suspect, deși taximetristul îi arun-că priviri ciudate în oglindă. Când ajunseră în cele din urmă la hotel, mormăi ceva despre un iubit care o urmărește, iar șoferul dădu din cap înțelegător, zăbovind cu privirea pe chi-pul ei. Studenții la discipline hoteliere care fuseseră încărcăți cu serviciul la poartă în schimbul de noapte fură la înălțimea pregătirii și nici nu clipiră când îi deschiseră ușa unei femei ude flească. Trecu prin holul splendid, lăsând o dâră de pică-turi de apă pe pardoseală.

Recepționera impecabil îmbrăcată și coafată (la trei dimi-neața! Ce soi de robot monstruos era femeia asta?) își înăbuși

politicos un căscat și abia deschise ochii când persoana care se prezentase șovăitor drept Anne Ryan se cază fără rezervare sau bagaje. Băiatul de serviciu nu prea reuși să pară treaz, dar reuși s-o conducă în cameră și să mânuiască în locul ei chestia cu cardul. Iar ea neglijă să-i dea bacșiș, dar bănuie că înfațișarea ei extenuată o să-i câștige iertarea în această privință.

Se dezbracă și respinse ideea de a face baie plecând de la premisa că s-ar putea să adoarmă în apă și să se înece într-ouitare cu mireasmă de flori. Făcu un duș, în schimb. Văzu vântăi enorme înflorindu-i pe trup. Gemu de durere când se lăsă pe vine ca să ia săpunul, apoi își termină dușul, se înveli într-un halat mare și pufos și se împletici în dormitor. Prinse o mișcare cu coada ochiului și se holbă la străina din oglindă.

Se uită automat la chip, care era dominat de doi ochi vineți amenințători. *Fir-ar al naibii!* își zise ea. *Nu mă mir că taximetristul a crezut povestea cu iubitul periculos.* Părea că încasase două lovituri zdravene, iar albul ochilor era injectat din cauza lacrimilor. Buzele erau jupuite și roșii, și usturau tare când le linse.

— Cineva a încercat să te zvânte în bătaie, îi spuse fetei din oglindă.

Chipul care o privea de-acolo era îngust, și deși nu era frumos, nu era nici urât. *Sunt greu de descris,* se gândi. *Trăsături greu de descris, cu păr negru până la umeri. Hmm.* Descheie halatul și se uită cu un ochi critic la trup.

Aici se potrivesc o grămadă de adjective care încep cu litera S, își zise încruntată. *Scundă. Sfrijită. Sâni mici. Genunchi scorojiți* (deși probabil că asta era doar ceva temporar). *Își aminti ceva din scrisoare și își pipăi interiorul coapsei stângi. O micuță cicatrice întărită. De când a căzut din copac și și-a străpuns piciorul asta când avea nouă ani,* se gândi. Trupul nu arăta foarte în formă, dar părea, din fericire, scutit de celulită. Picioare rase.

Un epilat în zona inghinală conservator și recent. Mai ieșiseră la iveală și alte vânătaii, dar nu ascundeau faptul că nu deținea un corp deosebit de atrăgător. *Cred că m-aș putea descurca mai bine de-atât, își zise ea. N-o să fiu în stare să ajung la nivelul Sexy, dar aș putea reuși să mă descurc cu Drăguță. Dacă am un buget suficient de mare. Sau măcar niște cosmetice cu care să-mi fac treaba.*

Privirea i se mută de pe trup la reflexia camerei din spatele ei. Și iată-l, un pat imens cu perne pufoase, o pătură care părea foarte moale și cearșafuri albe așa de apretate, că le-ai fi putut folosi să sculptezi. Era aproape exact ce-i trebuia. Ce bine ar fi fost dacă avea și o... Avea! O bomboană pe pernă! Ei bine, dacă era și o bomboană pe pernă, atunci merita să se împletească peste covorul uriaș ca să ajungă până acolo. Covorul era moale și ar fi putut lesne să se prăbușească pe el, dar gândul la bomboana de pe pernă era de-ajuns s-o îmboldească înainte. Târându-și picioarele, șontăcăi și reuși să adoarmă fără să moară înecată cu bomboana.

Avu vise derutante, deși mai târziu, când se trezi, se întreba dacă erau derutante doar pentru că oamenii pe care-i visase erau din vremurile de dinainte de amnezie. Dar chiar și în timp ce visa era derutată. Săruta pe cineva, dar nu-l putea vedea. Nu putea decât să-l simtă și să se înfioare. Iar când limba lui îi pătrunsese în gât, nu intrase în panică.

Apoi era așezată la ceai într-o încăpere plină de ferigi, cu podeaua cu dale albe și negre. Atmosfera era încinsă și umedă, iar în fața ei ședea o doamnă mai în vârstă, îmbrăcată în veșminte victoriene. Doamna sorbea gânditoare din ceașcă și o țintuia cu ochii ei ciocolatii calmi.

— Bună seara, Myfanwy! Îți cer scuze că-ți tulbur somnul, dar mă simt obligată să-ți mulțumesc.

— Să-mi mulțumiți?

— Myfanwy, să nu crezi că nu înțeleg ce-ai făcut pentru mine, zise cu răceală doamna. Îmi displace să-ți fiu datoare, dar, mulțumită ție, a fost înlăturată o amenințare la adresa mea și a familiei mele. Dacă se întâmplă să-ți pot întoarce vreodată serviciul, presupun că sunt nevoită s-o fac, oricât de supărat ar fi. Ceai?

Îi turnă o ceașcă lui Myfanwy și bău dintr-a ei. Myfanwy gustă șovăitor și se trezi că-i place.

— E delicios, spuse ea politicos.

— Mulțumesc! veni replica neatentă.

Femeia se uita curioasă împrejur.

— Ți-e bine? E ceva ciudat...

Vocea i se stinse, iar ea o cercetă gânditoare pe Myfanwy.

— Minteai ți-e diferită. Ți s-a întâmplat ceva; e aproape ca și cum...

Se ridică brusc, dărâmându-și scaunul, care se preschimbă în abur, și se dădu înapoi de lângă masă. Plantele se zbătură, trăgându-se în jurul ei.

— Cine ești? Nu înțeleg. Nu ești Tura Thomas, și totuși ești!

— Myfanwy Thomas și-a pierdut memoria, îi explică femeia mai tânără cu glas egal, cu detașarea aceea bizară a viselor. Eu sunt cea care s-a trezit.

— Ești în trupul ei, zise târăgănat doamna.

— Da, răspunse Myfanwy fără tragere de inimă.

— Ce neplăcut! spuse doamna în vârstă oftând. O tură care nu-și aduce aminte cine este.

Se lăsă tăcerea.

— O tâmpenie.

— Îmi pare rău! zise Myfanwy, apoi se simți caraghioasă că-i cerea scuze.

— Da, bine. Lasă-mă o clipă. Trebuie să mă gândesc.

20

Dragă Tu,

Șase fete. Opt băieți. Acesta e numărul de copii care se află în prezent în lotul de la Baza Caius, și sunt un grup curios de zvăpăiați, cu vârste de la 11 la 22 de ani. Paginile pe care le-am fotocopiat mi-au oferit detaliile de bază, dar numai cele mai elementare detalii care le descriu talentele. Totuși, mi-am făcut impresia că nu au niciun fel de putere naturală, însă suferă un număr extraordinar de mare de intervenții chirurgicale cu scopul de a le fi implantate abilități, ceea ce e cel mai dezgustător lucru de care am auzit vreodată.

Întreaga întreprindere e complet străină de stilul în care acționează Checquy, și este, din câte știu, aproape imposibilă. Nici măcar nu sunt sigură de ce au fost aleși copiii ăștia. Vezi tu, elevii nu par să aibă nimic în comun. Provin din părți diferite ale țării, iar familiile lor fac parte din diferite clase sociale și au trecut diferit. M-am documentat în legătură cu familiile, le-am verificat dosarele de asigurări de sănătate, am cercetat totul despre ele și n-am putut găsi niciun motiv pentru care să fi fost smulși din casele lor.

Hai să recunoaștem. Dacă vrei să privești lucrurile cât se poate de rațional, există o mulțime de copii care ar fi

putut fi obținută ușor. Orfani. Copiii străzii. La dracu', poți să-i aduci din străinătate. Ținând cont de cât timp există Baza Caius, probabil că ai fi putut să-i prăsești. Însă copiii ăștia au fost luați din familii britanice civile — așa că oamenii de la Baza Caius și-au creat niște probleme uriașe fără vreun motiv vizibil. Astfel de lucruri sunt o sarcină semnificativă chiar și pentru Checquy, așa că pur și simplu nu pricep.

Din când în când, mă dau un pas în spate, uluită de ceea ce face Checquy. Din puținul pe care mi-l aduc aminte despre viața familiei mele, era destul de apropiată. Părinții mei erau oameni educați, relativ înstăriți, independenți. Cu toate acestea, s-au plecat când Wattleman și Farrier le-au spus că mă ia Checquy. Te-ai fi așteptat să se lupte. Un cuvânt de protest. Chiar un proces. Te-ai fi așteptat măcar să ia legătura cu presa. Dacă guvernul vine și-ți ia copilul, o să vorbești despre asta. Poate o să cauți un grup de sprijin. În schimb, familiile păstrează secretul. Și de ce?

Păi, mulți dintre elevii de la Moșie sunt anormali. Gândește-te la Gestalt. Ai vrea să ai așa ceva acasă? Așa că o mulți părinți sunt ușurați când le sunt luați copiii. De fapt, unii sunt dispuși să plătească. Pentru cei ai căror familii îi vor, situația devine mai urâtă, deoarece Checquy face chestia asta de foarte multă vreme și a ajuns să se priceapă foarte bine. Mint, amenință, fac promisiuni. Și au legea de partea lor. Tot nu sunt sigură ce poveste i-au spus tatei Wattleman și Farrier în ziua aia. Nu eram foarte atentă.

Cu toate aceste instrumente, pot forța oamenii să se conformeze sau îi pot induce cu totul în eroare. Părinții ajung să creadă că odraslele lor suferă de boli letale, au probleme mentale înfiorătoare, sunt contagioși și altele de

*genul ăsta. În cele din urmă, știu că nu mai au acces la copii și că guvernul preia îngrijirea lor. Un număr depri-
mant de mare de familii rămân cu senzația că li s-a făcut
o favoare.*

*Oricum, eu tot mai încerc să mă lămuresc care-i trea-
ba cu Baza Caius.*

*Salutări,
Eu*